

(Continuare din pag. 5: Anette Granlund.)

Covorul din Pazyryk. 183 x 200 cm. Este cel mai vechi covor păstrat din lume. Se află la Ermitaj. © Ermitaj, St. Petersburg.

Dacă doar l-ai spălat, nu are importanță, căci se vede oricum vârsta. Pe urmă, cei mai mulți imigranți vin cu covoare noi. Multora dintre cei ce vin din țări musulmane nu le plac covoarele vechi, ei vor să aibe covoare mai noi.

S.C.: Care covoare sunt mai scumpe, cele din mătase sau cele din lână?

A.G.: Există 3 covoare celebre, cele mai scumpe în lume, lucrate în mătase: unul se află la Palatul din Stockholm, "Jaktmatta" - "Vânătoarea" din circa 1560, făcut din mătase și fir de aur. El a venit cu ocazia nunții lui Hedvig Eleonora (ea provenea din Holstein-Gottorp) care s-a căsătorit cu Carol X Gustaf în 1654 și l-a primit ca dar de la părinți în 1655, când l-a născut pe Carol al XI-lea.

Mai există un covor din mătase la muzeul din Boston și unul la muzeul din Viena.

S.C.: Voi aveți de patru ori pe an ocazia să evaluați covoare.

A.G.: Dar avem, pe urmă, și licitațiile de la Mica Bukowski (Lilla Bukowski), precum și cele de la Compania de Licitații (Auktionskompaniet).

S.C.: Totuși, aprecierea este întotdeauna subiectivă, nu-i așa? Cum faci, dacă nu ești sigură de ceva?

A.G.: Rareori se întâmplă să nu pot plasa în loc și timp o lucrare textilă sau un covor. Dacă, însă, se întâmplă să nu o pot face, atunci merg acasă și caut în cărțile mele, căci am acasă, poate,

cea mai mare bibliotecă privată din Suedia în ceea ce privește cărți de această specialitate. Dacă lucrul acesta nu ajută, atunci trimit imagini la experți pe care-i cunosc în străinătate, care cred că sunt experți în domeniile la care cred eu că aparține obiectul.

S.C.: Aveți, așadar, o colaborare frumoasă între diferite companii de licitație.

A.G.: Cei la care trimit eu referința spre consultare nu sunt de fapt case de licitații, ci sunt experți care au lucrat la muzee, sau scriu cărți despre covoare, etc. Așa că sunt în primul rând persoane din afara acestei branșe.

S.C.: Mă gândesc că cineva, care are posibilitatea să aibe contact în fiecare zi cu covoare, are o mai mare capacitate de apreciere decât o persoană care are studii de specialitate, dar care stă la un muzeu și se uită doar la un anumit tip de covoare.

A.G.: Da, dar în același timp poate fi o persoană care a făcut tot timpul cercetări tocmai despre acel tip de covor despre care vreau eu să știu.

Dacă eu cred că este vorba tocmai despre acel tip de covoare, atunci îi trimit o imagine a covorului meu persoanei respective, poate cel mai bun expert din lume pe, de exemplu, covoare turcme, care este un prieten bun de-al meu și care locuiește la Londra. În felul acesta pot să procedez.

Dar nu trebuie să fac așa ceva foarte des, slavă Domnului!

S.C.: De când au început să se producă covoarele? Eu nu-mi amintesc să fi văzut covoare la civilizația egipteană.

A.G.: S-au găsit desene pe pereții piramelor, dar este vorba de covoare țesute. La muzeul din Kairo există astfel de desene. Ei făceau țesătura în in și bumbac, nu în lână, dar nu s-a păstrat nimic.

S.C.: Bumbacul se transporta din India în timpul musonilor către Egipt, care-l prelucra și scotea niște țesături foarte fine, deja în timpul ocupației macedoniene, dar nu știu nimic despre imperiul vechi. Se știe care țară a inventat covorul cu noduri?

A.G.: Se consideră că apariția covoarelor cu noduri est simultană în mai multe locuri din lume. Din China au venit foarte multe motive, ca de exemplu lupta între dragon și pasărea fenix.

S.C.: Ce sfaturi de întreținere le dai cititorilor mei care au covore "fine", mai scumpe?

A.G.: Covorele de lână țin mai mult, sunt mai rezistente decât cele de mătase, dar și covoarele de mătase le poți avea pe pardoseală și poți să calci pe ele în fiecare zi, sigur că nu cu încălțăminte murdară și grosolană.

Apoi există covorul cel mai cunoscut în lume,

"Ardebil", care se află la Muzeul Victoria și Albert din Londra. El a ajuns în Anglia datorită lui William Morris, care l-a văzut, căci era la vânzare și a spus că acesta este cel mai frumos covor pe care l-a văzut vreodată și că Anglia trebuie neapărat să-l cumpere. Este de 1052 x 533 cm, este datat, căci are o inscripția pe care scrie că e făcut în 1539. Este de fapt unul din ceea ce au fost la început 2 covoare, comandate pentru moscheia Mihrimah cu ocazia căsătoriei prințesei Mihrimah cu marele vizir Rüstem Pașa în 1539. Este într-adevăr superb!

Cel mai frumos și cel mai bine păstrat dintre covorele mameluțe din mătase datează din secolul al XV-lea. 540x290 cm. A aparținut familiei imperiale germane. © Museum für angewandte Kunst, Viena.

S.C.: Anette, te-aș asculta încă multe ore să povestești despre covoare și sper să continuăm discuția cu altă ocazie. Îți mulțumesc pentru prețioasele informații despre covoare pe care mi le-ai dat și mie și cititorilor mei. ☆

(Traducerea din suedeză: Octavian Ciupitu.)

(Continuare din pag. 14: Revizuirea Constituției.)

Pe de altă parte, să nu uităm nici faptul că participarea la alegeri poate constitui un exercițiu extrem de util pentru reînvierea democrației.

Iată de ce, cred că măcar pentru această materie Comisia de revizuire a Legii fundamentale ar trebui să aibă ca model Constituția din 1923, care prevedea votul obligatoriu, un procedeu practicat și astăzi în Belgia sau Italia.

De asemenea, cred că adoptarea scrutinului uninominal în locul scrutinului de listă ar fi o soluție profitabilă pentru sistemul nostru electoral. Să mă explic. Spre deosebire de scrutinul de listă - ale cărui variante prezintă numeroase dificultăți procedurale, calcule și operațiuni greu de asimilat de către electorat, scrutinul uninominal se caracterizează prin simplitate. Pe de altă parte, scrutinul uninominal mărește gradul de înțelegere a procesului electoral de către alegători și posibilitatea de control social și, totodată, oferă condiții optime pentru o strânsă și permanentă legătură între ales și

alegători. Mai mult, în condițiile mandatului imperativ - prevăzut în unele sisteme de drept - eficiența scrutinului uninominal este și mai pronunțată, existând chiar posibilitatea retragerii de către alegătorii din circumscripția electorală a împuternicirilor acordate parlamentarului care nu-și îndeplinește misiunea ce i-a fost încredințată. Mai trebuie adăugat că scrutinul uninominal - care permite accesul în Parlament a unor personalități de prestigiu, cunoscute și respectate de electorat - facilitează o majoritate parlamentară stabilă, profitabilă tehnicilor de guvernare.

Îmi amintesc o instructivă experiență trăită în iarna anului 1995 când, aflându-mă ca invitat al Congresului S.U.A. la Washington, am avut o întrevedere cu renumitul congressman Frank Wolf în cabinetul acestuia. Cu acest prilej, distinsul interlocutor - căruia îi rămân recunoscător și pentru demersurile făcute în favoarea grupului Ilie Ilașcu la solicitarea mea - mi-a dezvăluit modalitățile extrem de pragmatice prin care întreține o permanentă legătură cu alegătorii săi. Astfel, atât

prin schimbul de scrisori, cât și printr-o publicație periodică, îi informează pe alegători asupra tuturor demersurilor pe care le face în congres în numele lor, explicându-le, cu rigoare, fiecare proiect de lege sau amendament inițiat și modul în care a soluționat, potrivit competenței sale, petițiile ce i-au fost adresate. În aceste condiții, între ales și alegător se statornicește o firească relație de încredere reciprocă, profitabilă ambilor parteneri.

O asemenea practică nu face decât să stimuleze eforturile parlamentarului în îndeplinirea nobilei sale misiuni. Cred că perfecționarea sistemului nostru electoral în sensul celor de mai sus ar putea determina o importantă mutație în mentalitatea și în acțiunile clasei politice în beneficiul cetățeanului român.

Cred că și în cazul românilor „căutarea fericirii” trebuie să înceapă cu așezământul politic și juridic fundamental care se numește Constituție și că fiecare dintre noi avem datoria de onoare să ne implicăm în această arhitectură, fără teama că ne vor fi răstălmăcite bunele intenții. ☆